

Arrest

nr. 186 607 van 9 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 24 juni 2015 België is binnengekomen, diende op 24 juni 2015 een asielaanvraag in. Op 23 mei 2015 werden verzoekers vingerafdrukken genomen in Griekenland.

1.2. Op 30 november 2016 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 30 november 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 24/06/2015

Overdracht CGVS: 22/07/2015

In het kader van een onderzoek van uw asielaanvraag organiseerde het Commissariaat-generaal op 11 december 2015 van 10.30 uur tot 12.35 uur een gehoor. U werd bijgestaan door een tolk die het Arabisch is. Uw advocaat Mter Warlop was aanwezig tijdens de volledige duur van het gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een sjiiitische Arabier te zijn. U bent op 15 november 1982 in Bagdad geboren. U heeft tot uw vertrek uit Irak steeds in de wijk Khademiya in Bagdad gewoond. U bent gehuwd en bent vader van drie kinderen. Uw familie is in Bagdad achtergebleven.

In 2006 studeerde u af aan de militaire academie. Later had u verschillende functies binnen het leger. Zo diende u sedert 2006 in Abu Ghraib. In 2009 ging u naar de tweede divisie in Mosul waar u een generaal, N. A. G. genaamd, bijstond. Tot 2011 heeft u deze man gediend, waarna u naar de commando's werd overgeplaatst. In 2013 bent u beginnen werken voor ene S. A. Deze persoon was verantwoordelijke binnen een verzoeningscomité en vertegenwoordigde de bevolking van Nineveh. U werkte vooral in zijn bureau in Bagdad.

Op 1 maart 2015 werd u opgedragen een eenheid van de commando's in Anbar te vervoegen. U werkte er opnieuw voor generaal N. A. G. Hij is een bekend officier die hevig strijd voerde tegen de terroristen en die door Daesh gehaat wordt. U laatste rang in het leger was die van naqeeb (kapitein).

Op 30 maart 2015 was u thuis voor verlof toen u een dreigbrief van Daesh aantrof. U brengt deze brief in verband met uw activiteiten voor generaal N. A. G. U heeft aangifte van deze brief gedaan bij de autoriteiten van uw land. Omdat Daesh eiste dat u uw werkzaamheden voor het leger zou stopzetten, bent u niet meer naar uw werkplaats teruggekeerd. Op 15 mei 2015 heeft u Irak verlaten. U kwam naar België en diende hier op 24 juni 2015 een asielaanvraag in.

U verklaart niet terug te kunnen naar Irak waar u door Daesh werd gevisieerd. Bovendien heeft u het leger zonder toestemming verlaten en wordt u als een lafaard beschouwd. U meent dat een militaire rechtbank u intussen een gevangenisstraf heeft opgelegd. Verder stelt u dat de algemene situatie in Bagdad niet goed is, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, een kopie van uw bewijs van woonplaats, uw huwelijksakte, de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uw vrouw en twee oudste kinderen, een geboorteakte van uw jongste kind, foto's van uw jongste kind, documenten in verband met de medische problemen van uw jongste kind, een diploma dat aantoonst dat u studeerde aan de militaire academie, diverse badges van uw werk, dankbrieven en certificaten in verband met uw activiteiten als militair, foto's van uw werkzaamheden als militair, de dreigbrief van Daesh en documenten die moeten aantonen dat u deze bedreiging aan de autoriteiten ging rapporteren (getuigenverklaringen, een klacht die u zelf indiende, de briefwisseling tussen de politie en een onderzoeksrechter alsook de aankondiging dat een onderzoek geopend werd).

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u daadwerkelijk door Daesh gevisieerd werd. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u zelf nooit tegen Daesh gestreden heeft. U verklaart dat u gedurende één maand, meer bepaald in maart 2015, verantwoordelijk was voor het bureau van een generaal die Daesh bekampt maar dat u niet betrokken was bij de gevechten met de strijders van Daesh (CGVS, p.9). Dat u dermate belangrijk zou zijn voor Daesh is weinig aannemelijk. Gevraagd hoe Daesh u in Bagdad zou hebben opgespoord, heeft u hier overigens het raden naar. U zegt niet uit te sluiten dat bepaalde collega's u verklikt hebben (CGVS, p.9) maar u baseert zich louter op vermoedens.

Het is voorts weinig aannemelijk dat Daesh militairen in Bagdad zou opsporen en hen zou bedreigen middels het achterlaten van een dreigbrief. De vaststelling dat u zelf geen andere militairen lijkt te kennen die ooit op dergelijke wijze gevisieerd werden (CGVS, p.9), is hiervan een bevestiging. Stel dat deze dreigbrief authentiek zou zijn, wat weinig geloofwaardig is, dan nog blijkt uit het vervolg van uw relaas dat uw vrees voor Daesh bezwaarlijk actueel kan worden genoemd. Uit uw verklaringen blijkt bijvoorbeeld niet dat u tussen 30 maart 2015 en 15 mei 2015, toen u Irak zou hebben verlaten, nog verdere problemen kende. Gevraagd of er sinds uw vertrek nog indicaties zijn geweest dat u door Daesh gezocht werd, antwoordt u ontkennend (CGVS, p.9). U stelt verder dat uw ouders het huis even verlieten maar ondertussen naar hun woonst terugkeerden.

Op de vraag of zij dan Daesh niet dienen te vrezen –in de brief dreigt Daesh ermee uw hele familie te vermoorden-, antwoordt u dat Daesh eiste dat u uw werk zou verlaten en dat u dit ook gedaan heeft (CGVS, p.9). Als u vervolgens gevraagd wordt wat u dan zelf nog dient te vrezen, verwijst u niet langer naar uw vrees voor Daesh maar zegt u dat de gevolgen er wel degelijk zijn: u beweert dat u door de autoriteiten van uw land als een lafaard en een “dienstverlater” wordt beschouwd (CGVS, p.9). Dat u heden nog steeds Daesh zou vrezen, is niet gebleken uit uw verklaringen en lijkt u zelfs te ontkennen.

Wat betreft uw huidige vrees als zou uw desertie door de Iraakse autoriteiten worden bestraft, dient vooreerst te worden opgemerkt dat u geen aannemelijke verklaringen aflegt over de omstandigheden waarin u het leger verliet. Hoewel er niet aan getwijfeld wordt dat u in het Iraakse leger diende, blijkt dat u niet duidelijk maakt hoe uw engagement bij het leger stopgezet werd en om welke redenen. Hoe dan ook, indien u daadwerkelijk uit het leger deserteerde wijst het CGVS er op dat internationale bescherming omwille van desertie slechts kan worden toegekend omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. Welnu, in casu dient te worden vastgesteld dat u geen overtuigende elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u omwille van één van deze redenen nood heeft aan internationale bescherming. Als reden voor uw desertie haalt u louter de bedreiging door Daesh aan, die niet geloofwaardig bevonden werd.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van een vrees voor de Iraakse autoriteiten. Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat u niet meer weet of u daar iets over zei en dat de tolk u tijdens dat eerdere gehoor tot spoed aanmaande (CGVS, p.10). Dit is zeer merkwaardig. Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven of vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die hem ervan zouden weerhouden om naar zijn land van herkomst terug te keren. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit vanaf het begin. Het feit dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken weinig tijd zou hebben gekregen om uw problemen uit de doeken te doen, biedt geen verklaring voor het niet vermelden van dit essentieel element, met name uw vrees voor de autoriteiten van uw land die u zouden hebben veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf tot acht jaar. Dat u tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van dergelijke vrees, ondermijnt de geloofwaardigheid van dit asielmotief in zeer belangrijke mate.

Andere verklaringen en vaststellingen bevestigen dat aan uw zogezegde veroordeling geen geloof kan worden gehecht. Zo bent u bijzonder onduidelijk als het CGVS u om wat meer uitleg vraagt. U stelt bijvoorbeeld: “Ondertussen moet er wel een vonnis zijn tegen mij” (CGVS, p.9) maar zegt dat u dit niet 100 procent zeker weet (CGVS, p.10). Mocht u daadwerkelijk zijn veroordeeld, dan zou u dat intussen via uw familie, collega's of vrienden moeten hebben vernomen. Voorts merkt het CGVS op dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat de Iraakse autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk vervolgen omdat u gedeserteerd zou zijn.

Hoe dan ook, strafvervolging omwille van desertie maakt in se geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Irakese leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Irakese autoriteiten. Er kan dan ook in uw hoofdte geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat u uw beweerde vrees niet aannemelijk heeft gemaakt. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De door u neergelegde documenten vermogen de appreciatie van het Commissariaat-generaal niet te veranderen. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de kopie van een pagina van uw Iraaks paspoort, uw bewijs van woonplaats, uw huwelijksakte, de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uw vrouw en kinderen en de geboorteakte, foto's en medische documenten van uw jongste kind bevestigen de identiteit van u en uw gezinsleden. Jullie identiteit staat in deze beslissing niet ter discussie. De talrijke legerbadges, het certificaat in verband met uw militaire opleiding, de diverse andere certificaten en dankbrieven alsook de acht foto's die tijdens uw werkzaamheden genomen werden, bevestigen dat u voor het Iraakse leger actief was. Ook dit element staat niet ter discussie. De dreigbrief kan uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Hetzelfde kan worden gezegd van de overige documenten die moeten aantonen dat u een dreigbrief zou hebben ontvangen. De getuigenverklaringen, de klacht die u zelf zou hebben ingediend, de briefwisseling tussen de politie en een onderzoeksrechter alsook de aankondiging dat een onderzoek geopend werd lijken bijzonder slordig opgemaakt documenten met bijzonder gesolliciteerde inhoud en maken aldus een ongeloofwaardige indruk. Bovendien blijkt uit de informatie die op het CGVS aanwezig is en die aan uw administratief dossier werd toegevoegd, dat alle Irakese documenten op illegale wijze te verkrijgen zijn. Geen van deze documenten kan uw geloofwaardigheid herstellen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji

v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's.

Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006.

Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Op 12 januari 2017 is verzoeker teruggekeerd naar Irak.

2. Ontvankelijkheid van het beroep

2.1. In een aanvullende nota voegt de Commissaris-generaal een terugkeerformulier ondertekend op 15 december 2016 door verzoeker en een lijst met terugkeergegevens. Hieruit blijkt dat verzoeker met behulp van IOM, op vrijwillige basis, op 12 januari 2017 is teruggekeerd naar Irak en dat alle lopende procedures om in een België een verblijfsrecht te krijgen worden stopgezet.

2.2. Ter terechtzitting wordt aan de advocaat van verzoeker gevraagd of hij afstand doet van huidig beroep. De advocaat stelt zich ter zake te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

2.3. De Raad wijst erop dat *“zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit”* een voorwaarde is om te voldoen aan de vluchtelingenstatus. De subsidiaire beschermingsstatus kan ook niet worden toegekend aan de persoon die intussen teruggekeerd is naar zijn land van herkomst, gelet op de voorwaarde dat *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade”*.

Aangezien verzoeker door zijn handelwijze verzaakt aan de door hem ingeroepen internationale bescherming is zijn beroep doelloos geworden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP